

SZÍNEIM

Kozák Vilma

Kozák Vilma

Színeim

*/versek, haikuk, válaszvers,
fordítások, gondolatkinövések/*

2017 [ePUB]

ISBN 978-963-12-9399-9

Tartalomjegyzék

<u>Előszó:</u>	9
<u>VERSEK</u>	11
<u>Így van ez</u>	12
<u>Szűkül a rés</u>	13
<u>Egyszerű vallomás</u>	13
<u>Esőben</u>	14
<u>Dal</u>	15
<u>Lettem</u>	15
<u>Még mindig</u>	15
<u>Újra</u>	16
<u>Lassan</u>	16
<u>Múlt idő</u>	17
<u>Minden</u>	17
<u>Elviszem</u>	18
<u>Tévhit</u>	18
<u>Vigasztal-gató</u>	19
<u>Hiányzik</u>	19
<u>Csók</u>	20
<u>Rémlik</u>	20
<u>Álmodom</u>	21
<u>Nézed</u>	21
<u>Rés</u>	22
<u>Mondják</u>	22
<u>Emlék</u>	23
<u>Szeretet</u>	23
<u>Fogd a kezem</u>	24
<u>Otthon</u>	25
<u>Édesanyám</u>	25
<u>Elmegyek</u>	26

Hogy soká beszélj.....	27
Árulás.....	28
Elmúlás.....	28
Egy perc.....	29
Ők.....	30
Ma.....	30
Úgy.....	30
Végül.....	31
Hagytalak.....	32
Akartam.....	33
Még.....	33
Csókolom.....	34
Tudom.....	35
Emlék.....	35
Nem vagyok.....	36
2016.....	36
VÁLASZVERS.....	37
Hepp Béla: Nagytavasztítás.....	38
Kozák Vilma: Porcicák alkonya.....	39
FORDÍTÁSOK:.....	40
Goethe: Vénség.....	41
Heine: Ne hidd.....	43
HAIKUK.....	44
sóhaj.....	45
csak.....	45
maradj.....	45
jóslat.....	45
látszat.....	46
fáj.....	46
soha.....	46
meddig.....	46
tény.....	47

elhittem.....	47
nem kell.....	47
nincs.....	47
kölcsön.....	48
megtetted.....	48
csalódás.....	48
csendben.....	48
mégis.....	49
olyan.....	49
gyökerek.....	49
szerinte is.....	49
vagyon.....	50
tudnod kell.....	50
keserűség.....	50
remény.....	50
vénség.....	51
üzenet.....	51
emlék.....	51
nem értem.....	51
a férfi.....	52
évbúcsúztató.....	52
gondolj arra.....	52
harc.....	52
eldönti.....	53
kívánság.....	53
graffiti.....	53
az út.....	53
tedd.....	54
nehéz.....	54
te meg én.....	54
ellensúly.....	54
élmény.....	55

sír.....	55
elhagyatva.....	55
tél.....	55
érzés.....	56
nem is.....	56
szerelem.....	56
élet.....	56
mondd.....	57
hallod?.....	57
titokban.....	57
míg.....	57
hipnotikum.....	58
elengedlek.....	58
játék.....	58
repedések.....	58
csend.....	59
éjfél.....	59
gyász.....	59
kikelet.....	59
(nem) vicc.....	60
dzsapa-mala.....	60
nézd.....	60
élünk.....	60
esély.....	61
sóhaj.....	61
mentség.....	61
ha.....	61
ott.....	62
elmentél.....	62
várok.....	62
ijedség.....	62
talán.....	63

érzés.....	63
nézd.....	63
találkozás.....	63
intelem.....	64
válasz.....	64
empátia.....	64
szenvedély.....	64
úr.....	65
nyomor.....	65
végtelen.....	65
tény.....	65
víztükör.....	66
pehely.....	67
kezdet.....	68
prófécia.....	68
2017.....	68
GONDOLATKINÖVÉSEK.....	69

Előszó:

Kozák Vilma költészete nekem a bátor, de mélyen emberi kontextusok rendszere sajátos látásmódban.

Ha olvasom a verseit, nem csak fizikai megjelenésében látom, amiről mesél, de azt az élményt is hozza, amit csak a megélt pillanatok tudnak. Ahogy sorról-sorra kibomlik, úgy épül egészszé. Hogy ez mitől olyan végtelenül ismerős? Így élünk – illetve így szeretnénk élni; megélve a pillanatok, magunkra képzelt kreativitással reagálni a szituációkra, és saját magunkra, érzelmi válaszainkra is. A versek végessége és végtelensége éppen ebből a belső folyamatból adódóan lebeg folyamatosan, elolvasom, és aztán újra, mert ott van még valami, ami talán az enyém, és aztán rájövök; saját magam látom meg a sorokban. Kozák Vilma szépen, következetesen formázza a verseit, nem magyaráz túl, bevonja, de nem terheli az olvasót, és meghagyja azt az érzést, amiért verseskötetet kézbe veszünk, hogy ezek a versek bizony a mi történeteinkként ébrednek föl bennünk.

A versek játékossága nem csak a finom iróniával, hanem a részletgazdag megjelenítéssel is ott tartja az olvasót ezekben az amúgy sokszor nem túl kellemes szituációkban. Ami szintén jellemző nem csak egy-egy versre, hanem a kötet írásaira, hogy értékes konklúziókat, felelős, emberi

gondolkodást mutat, ad az olvasónak.

Minden írásban ott a humor, az irónia, sokszor a sokat látott öniróniája is, ugyanakkor az a fiatalos lendület is ki- kibukkan a sorok közül, ami nélkül kisebb lenne a kötet sodrása, lendülete.

Ennek a bölcs látásmódnak a koronája a kötet „Haikuk” és „Gondolatkinövések” része. A haiku tömör, formai szempontból erősen szabálykötött keretei között csillannak elő a finoman megfogalmazott, remek csattanókkal záró, ugyanakkor szinte hétköznapi ok-okozati összefüggések. Íveikben ott bújik minden alkalommal a meglepetés, és nincsen csalódás, mert az olvasó hol fejcsóválva, hol bólogatva veszi tudomásul; itt, ebben a cipőben már jártam, és éppen így.

A „Gondolatkinövések” még tömörebben, szinte napi tanulságokként megfogalmazva ébresztenek rá egy-egy élethelyzetre úgy, hogy egy pillanatra sem felejtjük el, még ha nem is a saját életünket olvassuk, de mi magunk sem tudtuk volna jobban megfogalmazni a velünk megtörténtekeket.

Így olvasva végig Kozák Vilma, az általam „szusi” nicknéven megismert költő kötetét, kerülünk közel a világához, és a mi általunk megélt, de így még nem látott világhoz. Egy jól értelmezett világhoz, aminek a tükörképe itt van, ennek a könyvnek az elemeiben csakúgy, mint az egészében.

Hepp Béla/aLéb

VERSEK

Így van ez

Míg csak lehet, hogy lesz
addig még izgat és vonz,
amint majdnemmé válik
már fáraszt,
és mihelyt biztos, hogy van
már untat, nem is érdekel,
és ha csökönyösen
természetes akar lenni
már undorodom, már nem is kell.

Így van ez mindenkinél
ezért vagyok most izgatott:
várok a "lehet, hogy lesz"-re,
az eljövőre,
hogy legyen mit eldobnom
ha van lesz belőle.

Szűkül a rés

Szűkül a rés.
Reményeim
már nem férnek el.
Már csak várni szabad,
már csak várni kell.
Az idő bezárja,
s nem marad,
csak a varrat helye
a szívem alatt.

Egyszerű vallomás

Életemben az volt
a leggyönyörűbb nap,
mikor azt hitte a szívem,
megtaláltalak.
Ha kérdeznéd,
nem tudnék mást mondani
ma sem,
szerettelek volna,
ha engeded nekem.

Esőben

A zivatar
már elmosta
az olajfoltok
szivárvány színét is,
mint egy porfelhő
átláthatatlan.
Üvölt az ég,
felvillannak
aranyfogai.

Az eső
száraz foltot keres
testemen, követeli, hogy
mindenem az övé legyen,
hajam a nyakamba csurogjon,
az arcom sírjon,
ha már a nap, idáig,
nem kényeztette el.

Ha így megy tovább
vízzé válok,
szomszédom a tenger
előre köszön,
mocsarak bozótjában
húzódok meg, vagy
valaki szeme sarkából
kérdzem: miért fáj a
szerelem?

Dal

Elűzte mosolya az őszet,
a hó elolvadt szemébe',
halk szava hozza a tavaszt,
s a nyarat, ölelése.

Lettem

hűvös bársonyszalaggá,
mely a kezében lángol,
sérült lázadóvá
ki a nyugalomhoz pártol,
és ha téged hallgat
nem tud beszélni magáról.

Még mindig

Amikor
a múltba révedek,
még mindig
neked keresek,
mentségeket.

Újra

Ma várnak,
holnap remélnék,
holnapután bánatuknak élnek,
súlyos könnyeik hullnak
céltalan napokra,
aztán egy idő múlva,
arcukat a boldog mosoly
újra, mozaikra bontja.

Lassan

Nagyon lassan ment
mégis elérte egyszer,
saját szemével látta:
a „minden” elérhetetlen.

Múlt idő

Volt idő mit
elraboltam
eldobtam
eltékozoltam.
Siettettem
átaludtam
adtam
húztam
szűkre szabtam.
Mértem
töltöttem,
csapdába ejtettem,
megállítottam
elfelejtettem...

Volt idő...

Minden

Minden
a kinti világból
feledésbe merül,
csak te,
csak te vagy itt,
mélyen
legbelül.

Elviszem

Minden, mibe burkoltalak
- sok rózsaszín kacat -
elém, a földre lehullott
egy pillanat alatt.

Ott álltál pörén, meztelen,
és ami belőled megmaradt,
magammal viszem, értékes,
újra hasznosítható darab.

Ráadom majd másra
és megint lesz nekem:
külön bejáratú, rózsaszín,
beöltöztetett istenem.

Tévhit

Azt hitted lehet
hazugságokból
várat építened?

Egymást ütik építőköveid
és a vélt falak,
az igazság szélcsendjétől
porba hullanak.

Vigasztal-gató

Igazi veszteség csak akkor ér,
ha az múlik el, ami az enyém.
Ha csak az álmaim tűnékenyek,
álmodom helyettük majd, szebbeket

Hiányzik

a kerevet
ahol
szemben ültem
veled,
a mozdulat
ahogy
elsimítom
hajad,
a pillanat
mikor
magam adtam,
s te magad.

Csók

Fogd majd arcom
tenyered közé,
nézz a szemembe:
az lesz a pirkadat,
terítsd árnyadat
fölém szelíden,
a halál árnyékát
örökre eltakard.

Rémlik

Motoszkál bennem
a maradék öntudat,
visítva sivítja
jaj, ne hagy magad!

Elcsitul lassan,
őriz, ős emlékeket,
a butaság ellen
tenni, nem lehet.

Álmodom

Ha nélküled ébredek
olyan nagy a csend,
hogy megfoghatom,
párnám alá gyűröm
és tovább álmodom.

Nézed

Már nem tudok sírni,
csak még gyorsan veszem
- ha rád gondolok -
a lélegzetem.

Mondtad az idő segít,
letompítja majd a kint,
pedig, mintha futnék valami elől,
ami recsegve-ropogva összedől,
s te csak nézed a túloldalon,
ahogy betemet a fájdalom.

Rés

Az utolsó előtti
pillanat,
mikor még bármi
megtörténhet,
elmaradt.

Mondják

mindenki azt kapja
amit megérdemel.
Talán tényleg így van,
de lehet, hogy nem.
Már nem kutatom,
tudomásul veszem.
Jöjjön mindig az,
aminek jönnie kell.

Emlék

Voltál
tengerem,
folyóm, tavam,
csermelyem.

Voltál
csillagom,
holdam, napom
holnapom.

Szeretet

Ott vagy minden
gondolatban.
Mellém szegődtél
óvatosan, lassan.
Éjszaka és nappal,
fényedben élek
szakadatlan.

Fogd a kezem

Fogadd el, mit adhatok
egy szót vagy halvány mondatot:
majd, ha azon elmélkedem,
hogymelyik bűnt
miért követtem el,
ha kérkedem azzal,
ami nem az én érdemem,
ha már nem merem
a kérdést még
megfogalmazni sem,
ha kétkedem abban
ki szeret és ki nem,
ha észreveszed,
hogymelfelejtem a neved,
ha majd elfogyok,
mint a tegnapok
és eltűnik szememből
a maradék értelem,
csak fogd a kezem,
csak fogd a kezem...

Otthon

A lépted vagyok,
az utad maga,
bárhonnan jössz,
ide térsz haza.

Édesanyám

Még most is érzem
óvó tekinteted
ahogy int, mit szabad
és mit nem lehet.
Ma már, ha mégis
utolér a fájdalom,
gyógyító kezed
többé nem foghatom.
Mennyi lemondás és
mennyi küzdelem,
utat törtél nekem
egy édes-bús életen.

Amit tőled kaptam, az
a legnagyobb vagyon:
szereteted acélpajzsát
ím' most továbbadom.

Elmegyek

Hiúságok háza
stabil szerkezet,
bejárata van, csak
kijönni nem lehet.
Ha lekopnak róla
a vastagabb rétegek,
újra kell vakolni,
s a festés is jöhet.
A mindenkori győztes
egy vöröses borzalom,
az ecsetet meg, inkább
kapom én, mint adom.
Soha nem maradtam,
máshol sem sokáig,
olykor csak egy fura,
néma sóhajtásig.
Felvettem a nyúlcipőt,
vagy valaki feladta,
s csak nézett utánam:
lelkem s lelke rajta.

Hogy soká beszélj

A szemem sem rebbent,
pedig rebbennie kellett volna,
csupán megszokás dolga
a pillanatnyi fegyelem.

Múzeumok szobrai,
gondosan megformált férfialakok,
rájuk gondoltam
amikor megláttam az arcod.

Kettétört mozdulatok
csak sejtetik a tettet,
a halvány színek
melyeken az árnyak
makacsul megmerevedtek...

Mondd csak!
Honnan kerültél ide,
homlokod ráncaival,
hangoddal,
melyből csak válaszra telik?
Hogy soká beszélj hozzám
kérdéznék valamit:
miért olyan szabályosak
a csíkok az ingeden?

Árulás

Jézust
háromszor
bűnbánó
arccal,
te, engem,
arc nélkül,
egyszer.

Elmúlás

Törékeny létem
ritkás erdejében
ballagok csendesen
hideg a kezem
verejtékezem
azóta várlak
mióta létezem.

Egy perc

Egy perc
és sötét burkolja körül az ablakokat,
egy perc
és milliók gyötrik álomba magukat.

Jó éjt lányok,
kik cipőtökön méritek az életszínvonalat,
jó éjt fiúk,
kiknek a vágya csak vágy maradt.

Nagyon fáradt vagyok.
Lehunyt szemem előtt magányos,
meg nem osztott élmények,
egy hétköznapi romjai.
Na, jól van hát!

Jó éjt nekem is,
gyönyörű cipős
beteljesült vágyas
éjszakát.

Ők

Emlékek osonnak
a szívem mögött,
- volt, mi a nyárból
télbe költözött -
és most mind ott vacog,
ki egyszer elhagyott.

Ma

térdre hullott bennem a félelem,
kalóz hajóm elsüllyedni látszik,
a tavasz bontogatja szirmait
és minden a könnyeimtől ázik.

Úgy

Úgy kell hogy várjalak,
ahogy reggel felkel a nap.
Ahogy tavaszra nyár jön
és télre ismét új tavasz,
úgy, mintha eljönnél...
úgy kell hogy várjalak.

Végül

Végül, minden mit akarok
enyém lesz egyszer,
fényt a tisztaság ad,
hitet a parányi siker.
Egy ékszer feszül testemen
amit te adsz,
szememből könnyet
mégis mi fakaszt?

Álommá szilárdultak
a törekvések,
szétszórt hangokká
a belső parancsszavak.
Könnyes arcom is
utánuk dobnám,
ha vissza nem tartana
a mozdulat.

De lám,
az első napsugár
mosolygó arcot talál.
(Majd száz dolga után rohan.)
Minden jól van már!
Csak egy a baj:
az érted reszketők
táborába léptem,
hát szorítsd jobban a kezem,
Vigasztalj!

Hagytalak....

Lent hagytalak.

Sorold csak magadnak
minden nap, hogy ez a nap,
az előző napoknál is,
miért kilátástalanabb.

Sajnáltasd magad.

Jó is az, mikor eképpen,
az egész világra kened
saját tehetetlenségedet.
Nem kell tenned semmit sem,
hiszen a világ élhetetlen,
nem te,.....te nem.

Lent hagytalak.

Fölfelé, egy út vezet,
de azon menni kell,
nem siránkozni, hogy
magától miért nem fogy el.

Sajnáltasd magad.

Mindig akad, ki lelkesen bólogat
és arról biztosít, hogy tényleg,
nem igazán boldog élet ez, így.

Nekem sem az!

Lent hagytalak.

Akartam

A képzeleted akartam lenni,
százezer szépséges gondolatod,
parázs vágyad ritka ajándéka
és minden megkezdett mozdulatod.

Az örömöd akartam lenni,
féltett mindened míg meghalok.
Felőrölted, szétmorzsolódott,
de már mindegy. Már, nem akarok.

Még

utoljára megpróbáltad,
de fél szívvel nem lehet.
Úgy, csak egyik múlt volna el,
így, mindkettő elveszett.

Csókolom

Először az orra hegyét, hogy
ne legyen oly konok, majd
homlokát, hol a haj és egy ránc,
már majdnem találkozott.

Minden ujjbegyét, egyenként és
a fül mögötti puha részeket,
aztán a szemöldök alatti,
földöntúlian szép, lehunyt szemet.

A mosolyráncok közepét
mindkét oldalon, így a gribedlik
csücskét, ki sem hagyhatom.

Majd jó a legfőbb élvezet,
mert a szám, mégis legeslegjobban,
egy piciny tokát szeret.

Tudom

Jövőnk vándoraiként
elhittünk minden szót, de
valami megváltozott,
a múlt mindig közbeszólt.

Szeretlek édes, súgtad
s szavadon fogott az éj:
melletted ébredtem fel,
ahogy többé már, sosem.

(Tudom, én nem hibáztam
de., nem hibáztál te sem...)

Emlék

Ugyanazok a mozdulatok,
a hangok és az illatok,
a hátadhoz simulok
és a gyertyafényű
sóhajok is, mind
mind ugyanazok.
A szó is ugyanaz
ha kimondom a neved,
halálos öleléssel
magamba temettelek.

Nem vagyok

Bátor, mert az semmiség.
Nyitott, hisz természetes.
Hűséges, szorgalmas, lelkes,
pontos, türelmes, rendes.

Fegyelmezett, mert az semmiség.
Tisztességes, hisz természetes.
Őszinte, figyelmes, csendes
kitartó, szellemes, kedves.

Megbűnhődött tegnapok,
olyan szeretnék lenni,
amilyen nem vagyok.

2016

Halkul a csend.
Dermedt fénybe fagyva,
fásult köd szítál
a gyűlöletfolyamra.

VÁLASZVERS

Hepp Béla: Nagytavasítás

Át a csonka februáron
üldözött egy gondolat;
márciusra majd a párom
szétzilálja sorsomat.

Jajbeszéd a férfifülnek.
Míg a lelkem andalog
s illatukkal körbeülnek
Napsugárka-angyalok,

ő csak egyre hajtja, mondja,
munkakedve körbeszeg:
porcicákra vár a rongya,
s én is áldozat leszek,

nem csak úgy, hanem tevőleg,
télbecézte ablakon
vár a kosz, s a régi szőnyeg...
Mondja, én meg hallgatom,

s mintha mind a Napra járna,
úgy sorolja terveit,
sóhajomba fúl a párna:
minden át lesz verve itt.

Március... ma újra várom
mind, amit a sorsom ad,
vágyak elfutó talányon,
huss,
akár a gyorsvonat...

Kozák Vilma: Porcicák alkonya

Eljő a húsvét s ismét belevágok,
felforgatom az eltespedt világot.
Felülről lefelé tisztogass velem,
a porcicák felhőit meg-megkergetem

Berregek és őrült locsipocsolok
a macskám meg, amnesztiáért zokog.
Én elszánt vagyok, te pedig antihős,
az ablakon kilátni ugye ismerős?

Szent ügy vezérel, a jövőbe látok:
tisztogatni kell e koszos világot.
Remélem, tudom, érzem hogy jól teszek:
feltámadni, csak tiszta világban lehet.

FORDÍTÁSOK

Goethe: Das Alter

Das Alter ist ein höflicher Mann:
Einmal übers andre klopft er an,
aber nun sagt niemand: Herein!
Und vor der Türe will er nicht sein.
Da klinkt er auf, tritt ein so schnell,
und nun heißt's, er sei ein grober Gesell.

Goethe: Vénség

Oly udvarias az öregség
év mint év jelzi jövetelét
tárt karokkal nem várja senki
de nem tud egyhelyben maradni
betoppan és sebesen szalad
egy biztos: modortalan alak.

Heine: Glaube nicht

Glaube nicht, daß ich aus Dummheit
Dulde deine Teufeleien;
Glaub auch nicht, ich sei ein Herrgott,
Der gewohnt ist zu verzeihen.

Deine Nücken, deine Tücken
Hab ich freilich still ertragen.
Andre Leut an meinem Platze
Hätten längst dich tot geschlagen.

Schweres Kreuz! Gleichviel, ich schlepp es!
Wirst mich stets geduldig finden -
Wisse, Weib, daß ich dich liebe,
Um zu büßen meine Sünden.

Ja, du bist mein Fegefeuer,
Doch aus deinen schlimmen Armen
Wird geläutert mich erlösen
Gottes Gnade und Erbarmen.

Heine: Ne hidd

Azt ne hidd, hogy ravaszságod
szívem némán tűri el,
hisz az Isten nem én vagyok
ki minden bűnt elvisel.

Csendben tűröm álnokságod,
mely nem lankad sohasem,
egy másik férfi mellett
már rég nem élnél, szívem.

Terhem elviselhetetlen!
- Nyugalmam megőrizem. -
Hiszem azt, hogy itt e földön
lényed az én végzetem.

Tisztítótűzem is te vagy,
a megváltó istenem.
Karodba járok bűnhődni
imádott egyetlenem.

HAIKUK

sóhaj

Eltűnt az illat,
már régen szél sem rebben.
Belélegeztem.

csak

Csak egy gondolat
tart ébren, az, hogy éjjel
rólad álmodom.

maradj

Maradj olyannak
a szívemben, amilyen
sohasem voltál.

jóslat

Pokolra jutsz és
én a kapuban várlak.
Veled vétkeztem.

látogat

Álarcod mögött
sebzett madár vergődik.
Egy másik világ.

fáj

Vipera szisszen,
rándul a láb és a szív
vesztegzár alatt.

soha

A soha többé,
az nagyon hosszú idő.
Sírtam álmomban.

meddig

Vergődő szívem
haláltusája, vajon
milyen soká tart?

tény

Egy világ választ
el egymástól kedvesem.
Egy. Egész. Világ.

elhittem

A kincsem vagy, az
én édes kincsem – súgtad.
Én meg elhittem.

nem kell

Nem kell magadra
venned szerelmem rejtett
álomköpenyét.

nincs

Hogy találnál rám?
Nincs halvány mécsesem. Nincs
jelzőrakétám.

kölcsön

Szemedbe nézek.
Hálás pillanat, de csak
kölcsön kaptalak.

megetteted

Megtetted amit
vártam és kértem. Fájó,
hogy nem értem.

csalódás

Tőrbe csalt álmok,
a valóság küszöbén,
elvéreztetek.

csendben

Csendben közelíts.
Két világ közt lebegek.
Felébredhetek.

mégis

Szándékom igaz
a szavaim is azok,
mégis hallgatok.

olyan

Olyan védtelen
vagyok, mint végtelenbe
hulló csillagok.

gyökerek

Töviskoszorú
fonódik bokám köré.
Ideköt a múlt.

szerinte is

Az őrangyalom
szerint is túl közel vagy.
Megsebezhetlek.

vagyon

Nem vonz más vagyon:
csókod fátyolruháját
magamon hagyom.

tudnod kell

Kétségbeesés
erdejében sosem volt
kitaposott út.

keserűség

Vedd el még, ha kell.
Vegyél mindenből kettőt.
Nincs feltámadás.

remény

Reményem csak egy
maradt: nélkülem, te vagy
boldogtalanabb.

vétség

Már nem lesz nagyobb
változás. Fogsorát a
kezében tartja.

üzenet

Mindenkinek a
múltja olyan, amilyen
a jelene volt.

emlék

Keselyűcsókja
számon. Elvérzik szívem,
csak még nem tudom.

nem értem

Még most sem értem
hogyan lehet, szeretni azt
aki nem szeret.

a férfi

Hajnalodik már.
Bennem duzzad az erő.
Megkívántalak.

évbúcsúztató

Lezártam. Vége.
Elmerül ez az év is
emlékeimbe.

gondolj arra

Gondolj arra ha
meghalok: az álmaim
halhatatlanok.

harc

Lelked tengere
hadihajókkal tele.
Egymásra lőnek.

eldönti

Ki a barátod
vagy ki nem, azt majd csak az
idő dönti el.

kívánság

Nézd! Ha megölelsz,
kettőnknek egy árnyéka
lesz! Maradjunk így.

graffiti

Életem falán,
csak egy színesen-kusza,
graffiti voltál.

az út

A legtisztább út
befelé vezet, de ez
a legnehezebb.

tedd

Tedd a szívemre
a kezéd, úgy nem tudok
hazudni neked.

nehéz

A várakozás
nyomasztó palástjának
széle földig ér.

te meg én

Két csorba tükör,
soha sem látszik benne
tisztán a másik.

ellensúly

Mérlegre teszem
a maradék erőmet
ellened, bánat.

élmény

Hallom a dalod.
Összeköti szívünk a
felejthetetlen.

sír

Világgá megyek.
Talpam alatt hajnali
harmat. Sír a fű.

elhagyatva

Kóborló lelke
elhagyott csigaházba
rejtem, mert üres.

tél

Borostyán futó
indáit nézem, érzem
közeleg a nyár.

érzés

Illatod fényként
repül, körbeöleli
szívem, legbelül.

nem is

Lábnyom a hóban,
s mert az enyém, nem is
olyan nagyon mély.

szerelem

Karod a párnám,
e halványló szivárvány,
álomban örök.

élet

Taníts csak engem
rászorulót, követlek
véges-végtelen.

mondd

Akkor most mi lesz?
Akkor most mi lesz, Mondd már!
Akkor most mi lesz?

hallod?

Ne még! - mondanám,
de csak a szívem ad le
s.o.s. jelet.

titokban

Hálóban száz hal.
Titokban reménykedem
egyikük arany.

míg

Halvány fény dereng,
bármerre is futsz, szembe
én jövök veled.

hipnotikum

Tudtam, hogy fájni
fog, ezért elaltattam
magamban a nőt.

elengedlek

Régóta érzem
acélbilincs kezednek
kezem. Leveszem.

játék

Az élet játék
hatost dobok, játsszuk el.
Nálad van az ász.

repedések

Hitem páncélján
kis díszítőelemek
a hajszálerek.

csend

Nemcsak a szavak,
a hallgatás is hagyhat
korbácsnyomokat.

éjféli

Elég lesz mára
a fájdalom, a többi
holnapra hagyom.

gyász

Halott szerelem
sírja elhagyott, csak gaz
öleli körbe.

kikelet

Nárcisz levele
már nyújtózik, pedig csak
rápislant a nap.

(nem) vicc

Boszorkány vagyok,
ezért kell minden békát
csókolgassatok.

dzsapa-mala

Imádság helyett,
a százkilencedik gyöngy
jele: köszönet.

nézd

Örököld bokrom
üzenet: míg csak élek,
én ilyen leszek.

élünk

Vélt igazságok
bűvöletében élünk.
Boldogtalanul.

esély

Érted könnyörgök
magamhoz bocsánatért.
Egy próbát megért.

sóhaj

Valahol lennem
kell, valaki szívében
és nem vágyni el.

mentség

Ó, a büszkeség!
Milyen jó hivatkozás
a gyávaságra.

ha

árnyékom mögé
megyek, fényjárdám a nap,
út hozzá vezet.

ott

Az igazság ott
lebeg, minden kimondott
hazugság felett.

elmentél

A szívem úgy fáj,
a neved volt talán, a
legszentebb imám.

várok

Ma nem rohanok,
várok, hátha a remény,
ismét utolér.

ijedség

Egy hangrobbanás
ürítésre sarkallta
az ezer sirályt.

talán

Sóhajainkban,
lelkünk közel kerülhet
Isten füléhez.

érzés

A bőrömön át
áramlik felszínre
az igazság: félek.

nézd

Fölöttem kering
emlékeim felhője,
elázom megint.

találkozás

Cseresznyefa száz
bimbócskája néz engem,
a virágtalant.

intelem

Az illúziók
veszélyesek, mert nincsen
egy hibájuk sem.

válasz

Ki vagy - kérdezed.
Úgy hiszem, az vagy, ami
a képzeleted.

empátia

Erős az, aki
enged. Érzí, neked nincs
miből engedned.

szenvedély

Belepirul a
nap az éjszakába és,
a hajnalba is.

úr

Nélkülem nem élsz.
(Amit présel a tüdő,
az, csak levegő.)

nyomor

A szem többet lát
néhanap, mint, amit a
lélek elvisel.

végtelen

A múltnak sosincs
vége. Egyre nő, ahogy
halad az idő.

tény

Lassan ismétlem
és halkan, belőlünk is
csak, én maradtam.

víztükör

Víztükör rebben,
száz szitakötő násza
fénylik a csendben.

Pompás víztükör,
káprázatos világunk
benned tündököl.

Megcsillan a fény
a víztükör peremén,
ím felkelt a nap.

pehely

Gondolatpelyhek,
lehullva versek lesznek.
Nincs is szebb halál.

Álmodozhatok.
Csak egy apró hópehely
árnyéka vagyok.

Elmúlik mi szép.
Sárba hulló hópehely
fájó veszteség.

kezdet

A lobogó láng
táncoló vágy szemedben,
izzó tűzvirág.

prófécia

Ha a semmibe
a végtelen repül be,
akkor lesz vége.

2017

Nincs elég időm
már hogy lássam, magamat,
Európában.

GONDOLATKINÖVÉSEK

A hit, elviselhetővé teszi a várakozást arra, ami nem fog eljönni.

Ha nagyon meg vagy elégedve magaddal, vegyél elő egy nagyítós tükört.

Az emberség, olykor előbbre valóbb az igazságnál.

Nem mások véleménye határoz meg engem, hanem én határozom meg mások véleményét magamról.

Lennék várakozás, - ha jót kívánsz – s ha rosszat, feloldozás.

A sikert, sokszor nehezebb feldolgozni, mint a kudarcot.

Az igazság megjegyezhető.

Egy dologgal nem számolt az Isten, azzal, hogy félreérhetik.

Ugyanaz az út ugyanoda vezet.

A reflexeim tökéletesek. Csak akkor hibázom, amikor gondolkodom.

Az optimista mindig talál kapaszkodót, a pesszimista pedig vermet.

A vezér, ha versenyez, nem tűr ellenfelet.

(e-kötetté formázta: Dittrich Panka)

2017.

az út

***A legtisztább út
befelé vezet, de ez
a legnehezebb.***